

е поместил своите произведения в списанието „Венац“ (под псевдоним Хърват — Бошняк Тухомир). Неговите стихотворения се отличават с ясна мисъл, изящна форма и топла обич към родината.

От Босненските лирици трябва да се помене още и рефлексивния поет Кранчевич (1864 — 1905), главния сътрудник на списанието, „Нада“ („Надежда“). Младите поколения гледат на него, като на поет с много дълбоки мисли и го считат първи сред модернистите. Като се сжди по неговите произведения — уморената му душа, пессимизма, скептицизма, се поражда поради суетността на живота. Мислите му тжнат в облаци понякога неясни, но по форма винаги очарователни.

В края на новия век хърватската младеж се отказва от традиционните идеали за национално възраждане и избира нови пътища в областа на народния живот. Група хърватски гимназисти основава списание „Нова надежда“, (1897 и 1898) в което тя широко разтваря порти на всички нови влияния, давайки обет другояче да гледа на живота а не както са стругали тяхните бащи. Тази група е дала тържествено обещание никога да не бжде на държавна служба, да не се подчинява на условностите на морала и никога да не изменя на своята индивидуалност. Господствующото в новото направление е критическата, отрицателната тенденция в преоценката на всички ценности; в това време те минават в сесесионическата група на хърватската студентска младеж в Виена. Техният орган „Младост“ проявява следи от мюнхенско влияние. Един из тези участвуващи в първата група казва: „Модернизма действува на нас като епидемия. И модернизма за нас е всичко, което ние до това време не знаяхме“. Бързо, с големи надежди и широки обещания се явяват и пак тжй скоро престават няколко списания на новото направление: „Живот“ (1900—1901) „Нова-звезда“ (1902) и „Равенство“ Явяват се брошури за и против новото направление. На страна на младите са смжтните ожидания и леката впечатлителност. На страна на старите — академическото (университетско) образование и естетически норми. Борбата скоро се изражда и издребнява; в края на крайщата, всякой тржгва по своя път. На ред с стария литературен центр „Матица хърватска“ младите сжздават свой „Сжюз на хърватските писатели“. В 1906 година последния издава свой собствен орган „Сжвременик“. През 1907 год. програмата не е такава, каквато преди пет години. „Нашата близка задача се сжстои в тясното приближаване към живота“ — прогласяват те. Но от предишните норми запазят девиза: „Пжлна свобода, без религиозни и